

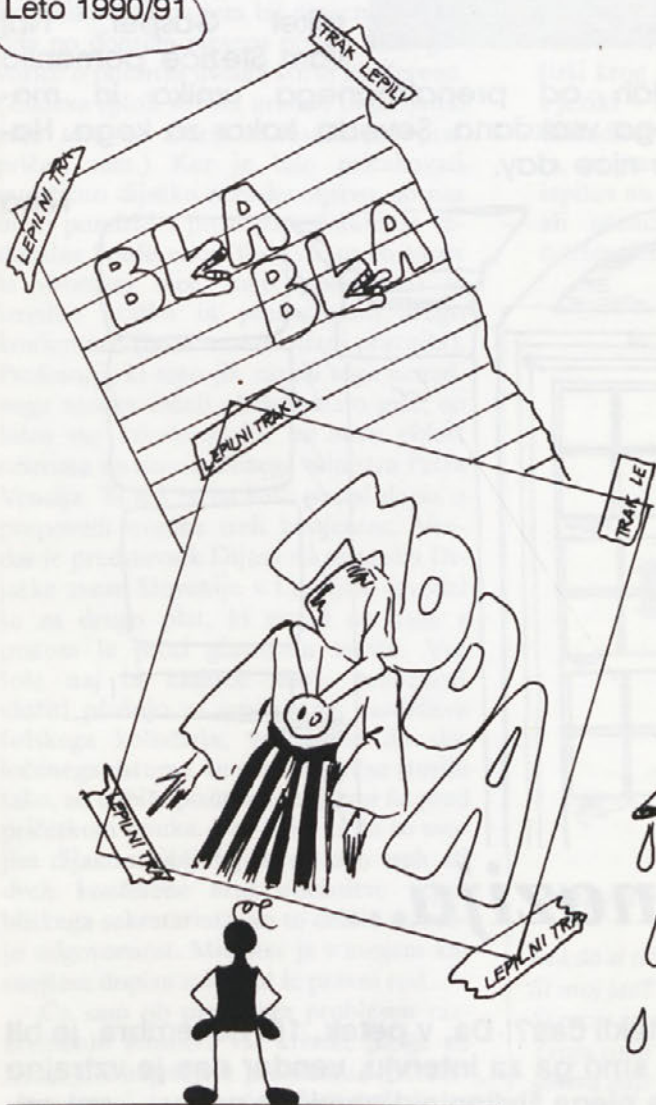
Leto 1990/91

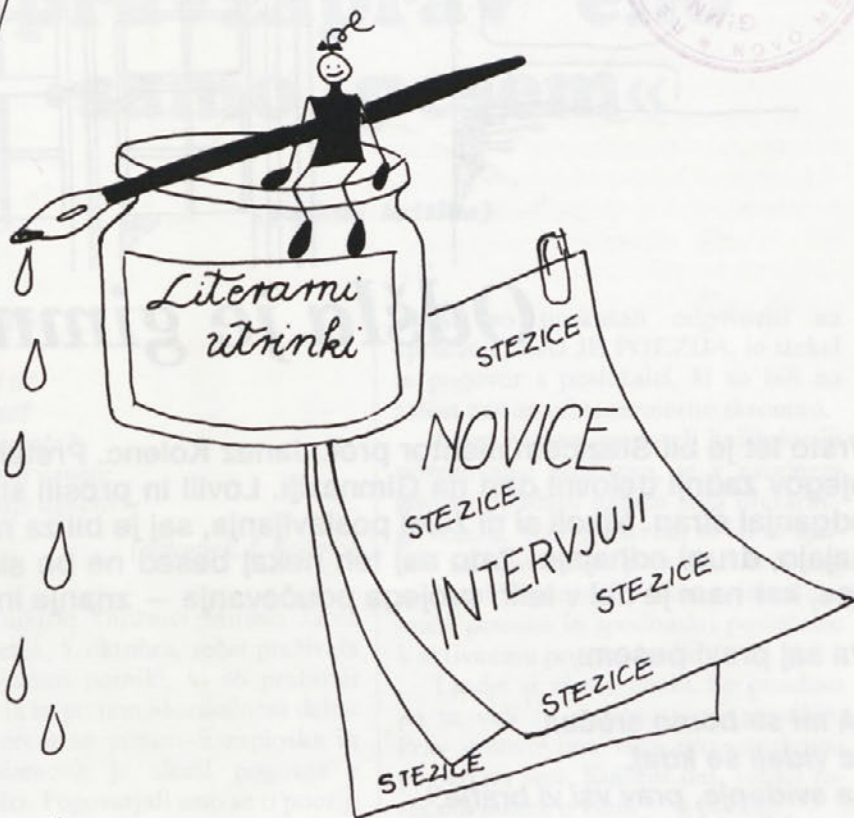
Številka 1

Cena 17,70 din

Tišina, strašnost in groza krikov,
neusmiljenost časa večnih zobnikov
in ni
nikogar, ki dal bi močno zelene skladnosti zvokov.

V Stezicah lahko preberete:

- o prvi konferenci, maturi in še čem
- novomeška pomlad
- literarna strani
- potepanje 4. letnikov
- natečaj za najboljši grafit
- non-stop nakladanje

ZA POPOLNO OSEBNOST GIMNAZIJCA

Ob vsakem novem izidu Stezic začutim neko nepopisno veselje in popolnost. Mirnost. Kako tudi ne, saj vem, da vse, kar se je vrtilo okoli njih, ni bilo zaman.

Zopet smo postali gimnazijci, a za-vožena (naj rečem poizkusna?) generacija »usmerjenega izobraževanja« ostaja; učitelji so postali (?)

gospodje profesorji, z zidov smo sneli Titove predah od prenatrpanega urnika in mo-slike, malicamo pa še vedno v krtovi deželi z vonjem po kakih 800 parih čevljev.

Ne bom pozabila občutka ogoljufanosti in razočaranja, ko so nas obvestili o po-novnih štirih konferen-cah. Pa saj to ni način! Resda so pre-stavili datum prve konference — bo pa zato druga veliko krajša. Se pač vrtimo v začaranem krogu.

Ja. Hudimana, bi rekel Gašper. Naj vam Stezice pomenijo

predah od prenatrpanega urnika in mo-slike, malicamo pa še vedno v krtovi deželi z rečega vsakdana. Seveda, kakor za koga. Ha-ve a nice day.

Nina

Odšla je gimnazija...

Vrsto let je bil Stezicam mentor prof. Janez Kolenc. Pretekli čas?! Da, v petek, 16. novembra, je bil njegov zadnji delovni dan na Gimnaziji. Lovili in prosili smo ga za intervju, vendar nas je vztrajno odganjal stran. Nikoli si ni želel poslavljanja, saj je bil za njega življenje dinamičen pojav — eni prihajajo, drugi odhajajo. Zato naj teh nekaj besed ne bo slovo, ampak vesel pozdrav in zahvala za vse, kar nam je dal v letih svojega poučevanja — znanje in svojo življenjsko filozofijo.

Pa saj pravi pesem:

*»A mi se bomo srečali,
se videli še kdaj,
na svidenje, prav vsi vi bratje,
na svidenje še kdaj!«*

Stezice

O prvi konferenci, maturi in še čem

Že lani smo predstavniki dijakov na učiteljskih konferencah podpirali predlog o uvedbi treh konferenc. Ker je že vse kazalo na splošno uvedbo take razporeditve šolskega leta po vseh šolah v Sloveniji, me obvestilo razredničarke prvi šolski dan o treh konferencah ni presenetilo. Toliko bolj pa sem bil presenečen, ko sem po dobrem mesecu pouka slišal govorice o ponovni uvedbi štirih konferenc. (Zadeva sploh ni bila uradno objavljena, zato sem se moral o resničnosti prepričati sam.) Ker je bilo pričakovati množično dijaško nezadovoljstvo, so nas hitro pomirili s poznejšim datumom redevalne konference. Toda vse to bo zopet le dvorezni meč, kajti pričakovati je izredno kratko in prenatrpano drugo konferenco (božično-novoletni prazniki). Profesorji, ki smo jih zaradi tega nenadnega zasuka začeli gledati malo grše, so hitro vso krivdo zvalili na novo oblast oziroma na novopečenega ministra Petra Venclja. Ta naj bi na šolo poslal dopis o prepovedi uvedbe treh konferenc. Vendar je predstavnik Dijasa na sestanku Dijaške zveze Slovenije v Ljubljani izvedel še za drugo plat, ki ravno ne kaže s prstom le proti glavnemu mestu. Vse šole naj bi namreč imele priložnost vložiti prošnjo za svoj sistem razdelitve šolskega koledarja, vendar le do določenega datuma. In vse šole, ki so storile tako, so dobile pozitiven odgovor še pred pričetkom pouka. Vse šole, ki pa so svojim dijakom obljubljale uvedbo treh ali dveh konferenc brez odobritve republiškega sekretariata, so to delale na svojo odgovornost. Minister je v svojem kasnejšem dopisu zahteval le pravni red.

Če smo ob prejšnjem problemu razbremenili ministra vse krivde, pa ga ob letošnjem največjem problemu četrtošolcev, maturi, tega ne bi mogli. Vse kaže, da bomo tudi šolanje v zgodovinsko-zavoženem usmerjenem izobraževanju končali v stilu sedanje šolske politike. Prva skrajnost je že to, da ti še v času šolanja v določenem programu povedo, da je bila uvedba tega programa pač napaka. Še huje pa je, da so našo generacijo pustili nekje v kotu ob angažiranju vseh moči za ponovno uvajanje gimnazijskega programa. Morda smo se res vpisovali s pogojem zaključnega izpita, vendar tega, da smo dobili prve informacije o tem šele na začetku četrtega letnika, ne more

opravičiti noben izgovor. Da ne bi stvar še naprej tako počasi napredovala, bi se morali dijaki po vsej Sloveniji poenotiti, da dobimo jasne odgovore za nedorečena vprašanja. To pa so predvsem naslednji problemi:

- obseg predmetov za izbirni četrti predmet. (Ali bo obstajala ožja varianta — naravoslovni predmeti — ali širši krog predmetov — družboslovje z jeziki + naravoslovje)
- uskladitev datumov zaključnega izpita, popravnih izpitov in sprejemnih izpitov na univerzi
- ali učenci z odličnim uspehom v četrtem letniku opravljajo izpit ali ne?

— vključenost uspeha na zaključnem izpitu v sprejemnem izpitu na posameznih fakultetah

Glede republiških katalogov znanj smo že zvedeli, da jih za nas in še vsaj za naslednjo generacijo ne bo. Verjetno nekaterim bolj ustreza avtonomija šol pri zaključnih izpiti kot splošna republiška matura, kajti menda so že poskusna testiranja nekaterih dosedanjih generacij s splošnimi testi dala prav obupne rezultate. Ne vem, če ti ob vsem tem lahko ostane še sploh kaj veselja.

Gregor Macedoni
Tomaž Koncilija

»Vse življenje ustvarjaš pravzaprav eno samo pesem«

(poskus kritike)

»In kdo si ti?

In kdo si ti?

Si moj jaz?

Si moje zrcalo?

Tvoja roka v moji;

katera daje toploto?»

(odlomek, J. Kolenc)

V študijski knjižnici Mirana Jarca sem v petek, 5. oktobra, večer preživela z dolenski pesniki, ki so prebirali svoja dela in po tem »formalnem delu« (po katerem se ponavadi zaploska in odide domov), je sledil pogovor z ustvarjalci. Pogovarjali smo se o poeziji in besedni ustvarjalnosti na splošno. Profesor Janez Kolenc, Ivan Gregorčič, France Režun, Miro Gutman in Ivan

Zoran so poskušali odgovoriti na vprašanje, KAJ JE POEZIJA, in stekel je pogovor s poslušalci, ki so bili na žalost zastopani sorazmerno skromno.

Janez Mežan, ravnatelj knjižnice in povezovalc pogovora, je v uvodnem govoru poudaril namen tega literarnega večera. V prvi vrsti naj bi bil to spomin na novomeško pomlad; z večerom so hoteli opozoriti na ustvarjalne domače pesnike in spodbuditi poslušalce k aktivnemu pogovarjanju.

Ljudje si nismo enaki. Še posebno pa se vidi ta različnost pri pesnikih. Prav gotovo ima vsak svoj strokovni pogled na svet. Kolikor duš, toliko različnih mnenj o vsem — o poeziji.

Rumena krajina

Za Ivana Gregorčiča je bistvo poezije v tem, da se v poeziji pomeni ne seštevaajo, temveč množijo. V »VISOKI PESMI« pravi:

...Svet je bil blizu
in je podrtaval
kot pravkar utrgana melona
iz južnih krajev.

Jaz sem bil takrat tu,
na tej strani zidu.

V »JESENI« pa se čuti nek domovinski duh, ki se preliva v neskončnost oz. na drugi strani smrtnost in minljivost. Pesem je polna primerjav in poskusa »težke pesmi«.

Iz pogovora sklepam, da je Gregorčičev moto poezije: »Tisti, ki piše poezijo, ta išče!« To prav gotovo velja za vse prisotne pesnike.

Temu ni oporekal niti Ivan Zoran, ki je bil (skoraj ves večer) v besednem in miselnem dvoboju s prof. Kolencem. Zoranovi »PEŠČENI AKVARELI« te pravzaprav zamorijo. Za prebiranje take poezije si moraš vzeti čas, kajti vnaprej veš, da boš o tem moral premišljevali in se zapletati v lovke Zoranovih pesmi.

Njegova ponavljajoča se rumena barva predstavlja bodisi sonce – in s tem neko vrsto veselja, živahnosti bodisi zaslepljenost in s tem nagonsko odvracanje od slepila. Po prebiranju tega cikla si utrujen od sprehoda po puščavi in rumena barva te do konca zatolče.

Rumeno razpršeno.
V sipko naplavino.
Nasipkano v gladino
Rumeno v rumeno.

V 7 pesmih je 22-krat beseda rumeno (!) in kot nož v grlo v zadnji verzih:

... Arafat sfižen med grbama RDEČE
kamele...

Vendar so mi Zoranove pesmi všeč.
Pove mi dolgo iskano resnico:

... Onkraj vsega
je vse in nič,
zeleno razpršeno
zeleno v rumeno...

(odlomek, I. Zoran,
RUMENO V RUMENO)

Za prof. Kolenca ja bistvo poezije lepota. Lepo. Pristavlja še: »Iskanje sebe v veselju, smrti in v samem sebi, to je poezija.«

Njegovi odgovori so bili bliskoviti in jasni in niti za hip ni pomišljal odkriti svojo bit in se razgaliti pred poslušalci. Povedal je vse in v miselnem dvoboju z Ivanom Zoranom zmagal. Po moje, seveda.

Kosim

... »Hrup dneva v žgolenje
čričkov prehaja,

kot da prišli so goslat
živim in mrtvim.«

Saj pravim, bistrost duha ne izgine
kar tako...

»Srečen je tisti, ki poezijo živi.« France Režun pravi, da pesnik doseže svoj vrh takrat, ko mu uspe napisano poezijo tudi živeti. Se strinjam. Brez podoživljanja bo pesem plehka, plitva. In bolje je, da tako vržemo stran. Lepo pravi prof. Kolenc: »Če po enem letu, ko pesem odložim, znova prebiram napisano in se sprašujem, ali sem to res napisal jaz ali nek neizobražen človek, je bolje, da pesem vržem stran.«

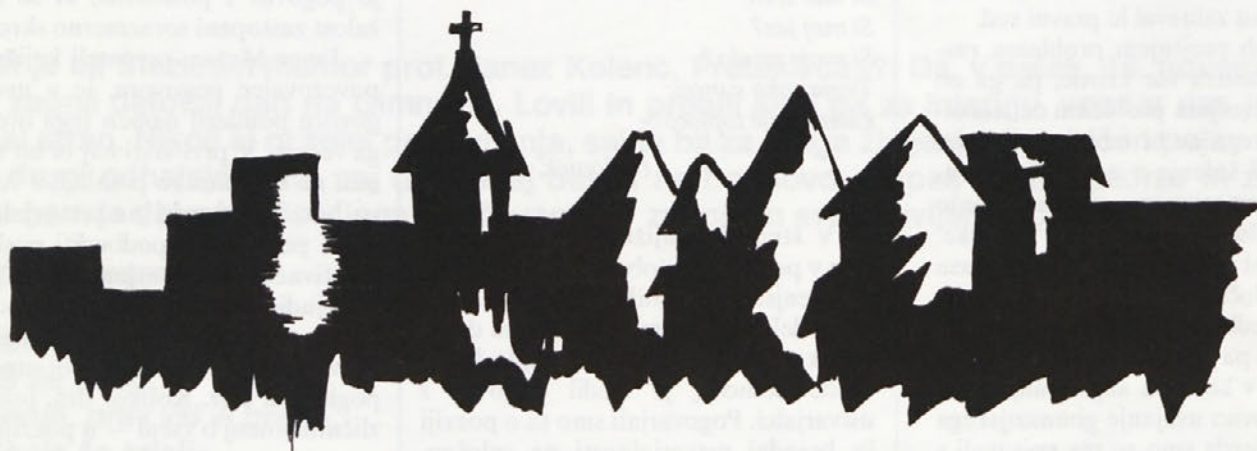
Pesniki danes, včeraj, jutri. In kaj pravzaprav delajo pesniki danes? Predvsem iščejo nove pomene znanih besed in nove besedne zveze. Nekaterim to uspe, drugi se v tem izgubijo.

Miro Gutman se sprašuje, ali je važen navdih in doživljanje sveta ali obvladovanje jezika. Zase pravi, da je najprej svet podoživljal in se pred kratkim naučil obvladovati jezik. Pravilno? Ni? Prav gotovo o tem ne bom sodila jaz. Miro Gutman se je predstavil pred tedni v restavraciji Breg in ustvarili ste si svoje mnenje.

Poezija je neke vrste pustolovščina in neke vrste dvom. Dvom skozi celo življenje in obstoj ter pustolovščina, ko poezijo zaživiš. Pa čeprav samo za trenutek.

Jaz mislim, da je vredno.

N.

Novomeška pomlad

Moje podoživljanje Antona Podbevška in njegovih bomb

Z grozo, gnilih trohnočnih teles, sem odkril, da sem se v vesolju zaletel v ogromno energijsko ŽOGO, mislim da sem ujel strele, ki švigajo iz njegovih del in me napajajo z energijo sonca. Podbevšek je bil nebeški angel, satanski stihopisec, ki se je z lastno grozo dotaknil strahotne globine človeškega vesolja misli, ujel energijske signale besed in jih s svetlobno hitrostjo misli poslal v eter človeških možganov. Eksploziral je z velikim pokom in ustvaril novo osončje v rimskih cestah teme naše podzavesti.

Bil je izreden poznavalec človeške podzavesti. Vrednost njegovih pesmi, če jih hočemo meriti s starimi frazastimi okviri; rima, iskanje vidne vsebine je nesmiselno in smešno. Njegove pesmi so energijske. Merili bi jih lahko v »MILIJONIH VOLTOV«, ki jih vsaka pesem vsebuje. Spoznal je namreč energijo besed, ki vsaka zase določeno vpliva na človeško psiho in občutje, ki jih človek ob prebiranju doživi (posledica asociacij, oziroma dogodkov, ki sovpadajo ob dolčenih besedah, npr. sonce-moč, energija, življenje...). Skratka segel je v človeško banko podatkov in s pomočjo le-te gradil poezijo.

Občudujem ga v vsej njegovi Genialnosti, saj je stopil na mejo neznanega in kot prvi pogledal, s pogledom, usmerjenim v pravo smer, čeznjo. Na žalost pa so njegova dognanja ostala skrita v njegovem eksplozijskem umu, ki je uspel podati bodočim rodovom le nekaj utrinkov zveznega prahu.

Roman, 4. a

Življenja pot

Pot je kriva, polna prepadov, željnih tvoje duše in telesa. Ne daj se ji voditi, premagaj magnetizem globin, razpni peruti in vzleti. Zaplavaj nad globinami, premagaj težnost in postani to kar v sebi želiš, da si.

Roman, 4. a

Ob sedemdeseti obletnici novomeške pomladi

26. septembra letos je minilo sedemdeset let od odprtja I. pokrajinske umetniške razstave v Novem mestu, ki je v povezavi z mnogimi drugimi kulturno-manifestativnimi dogodki okrog te edinstvene prireditve kasneje dobila ime **NOVOMEŠKA POMLAD**.

Čas tik po I. svetovni vojni je bil naravnost ustvarjen in strašno dojemljiv za vsakovrstna kulturna ali politična gibanja. Vojna je s svojo krutostjo resda zaznamovala ustvarjalce Novomeške pomladi, hkrati pa je ljudem odprla Evropo. Prav tako je mlada srca razburkala okto-brska revolucija v Rusiji 1917 in v mladi ni je kar vrelo. Vprašanje je, če bi do Novomeške pomladi prišlo tudi neupošteva-je vsa ta zgodovinska dejstva.

Vsi sodelujoči mladi ustvarjalci so postali velike osebnosti v slovenski umetnosti (Božidar Jakac, Marjan Mušič, Marij Kogoj, Miran Jarc, Anton Podbevšek). Bili so nekakšne kompletne osebnosti – zanimali so se za vse veje umetnosti. (Že v gimnazijskih letih sta Jakac in Jarc na-

pisala celo opero, Kogoj se je npr. ukvarjal z urejanjem revije »Trije labodje« (1922) – skupaj z Josipom Vidmarjem in Antonom Podbevškom.)

O pojavu Novomeške pomladi in njenih glavnih činiteljev se je začelo pisati predvsem po letu 1980. Prav v tem zadnjem desetletju se aktualizirajo dela Kogoja, Podbevška in drugih ... (uprizoritev Kogojeve opere »Črne maske«, razni simpoziji, film »Veter v mreži«). Kljub vsemu pa vsi ti umetniki še danes niso dokončno postavljeni v najširšo javnost in v zavest ljudi. Ne zavedamo se še dovolj, kakšno mesto in položaj zavzemajo ti pionirji slovenske in jugoslovanske avantgarde v literaturi in kulturi, in šele spoznavati smo začeli dejstvo, da smo se tedaj Slovenci tudi zaradi teh naših someščanov enakovredno merili s porajajočim se evropskim ekspresionizmom.

Novomeška pomlad je bila enkrat, pravzaprav neponovljiv dogodek, saj je skoraj nemogoče, da bi se umetniki še enkrat povezali in naredili tako manifestativen nastop...

Vendar tudi dandanes živimo v podobno razburkanih časih, kot so bili tisti okrog 1920. Politična podoba sveta se spreminja iz dneva v dan, nekje se združujejo, drugod ločujejo, tudi v našem času prevladuje nasilje in marsikje pride ta krutost in beda življenja posebno do izraza. Smo na pragu nove pomladi? Iz upanja se živi, a kljub temu je prav, da tudi sami nekaj storimo za boljši jutri.

Tomaž Koncilja, 4.a

Let grdega goliča

Vedno me je zanimalo, kakšni so drugi srednješolski »cajtungi«. Kakšne teme obravnavajo, kakšno grafično opremo imajo, kakšen odziv imajo po šolah oziroma občinah.

Priložnost sem dobila na seminarju o obveščanju, na katerega sva z Vanjo z veseljem odšli. Na dvodnevem druženju smo si zadali na videz nemogočo nalogo — narediti časopis v enem dnevu! Po vseh peripetijah in neznodah je prišel na dan **V petek zvečer**.

Naslov pove, da smo ga delali v petek popoldne, naredili v soboto zjutraj. To je časopis o vseh srednješolskih časopisih. Ne vseh, popravljam, temveč tistih, katerih šola je poslala izvode na ZKO Ljubljana-Šiška. Ogleдали si bomo enega, med nami najbolj odmevnega. To je glasilo Srednje pedagoške šole iz Ljubljane. Nosi naslov **ŠOT** (iz angl. shot). Urednika sem vprašala, zakaj tak naslov (tudi on je mene vprašal, zakaj Stezice, pa sem nekaj menjavala barvo in hitela pripovedovati o tradiciji in o kdovečem še...). No, na tej gimnaziji se je zelo razpasla droga in dijaki že veselo kadijo in si jo vbrzigavajo na stopnišču šole. Pa je prišel mimo nek profesor in jim nekako dramatično rekel, naj si dajo shot raje naravnost v srce kot pa v žilo, in to so nekako ponazorili tako na plakatu, ki je propagiral prvo številko ŠOTA, kot tudi na naslovnici. Pravzaprav je ŠOT delo treh, štirih dijakov, ki so imeli dovolj takih glasil, v katerih si našel štiri do pet šolskih nalog (spisov), nekaj pesmic, križanko in 3 šale »pa adijo mare«. Glasilo nosi podnaslov »Več kot trije prispevki srednješolski blaznosti«. Bilo je pograbljeno (podčrtano!) v pičlih nekaj urah.

Uredniki so trije in v ŠOTU so se predstavili tako: Grega Tomšič, diplomat, krotilec, na koncu senil, Brane Čeak, od začetka do konca vol, Boštjan Plut, predani filozof, včasih pljuvalnik.

Takšen je njihov uvodnik:

Ni ga še bilo kondorja, ki bi se pri prvem vzletu ne bil dodobra potolkel. Z leti je grd golič zrasel v elegantnega vladarja višav, kot tak je zaslovel med ljudmi, kot takega so ga v pesmih opevala stara indijanska ljudstva iz vznožja andskega hribovja. Mi v Šotu smo takih padcev doživeli nedvomno več ob nastajanju prve številke revije, zasnovane kot parodija na klasična šolska glasila. Skupina dijakov smo, ki se že nekaj let srečuje na šoli, si deli poglede, naveličane prav vsega. Brezizhodna tarnanja o neuporabnosti tričetrt učne snovi in morjenju kovinske budilke, zaveznice šolskega nesmisla, so nas pripeljala do ideje o izdaji nečesa, kar bi se bralo med šolsko uro, na cesti, na domačem WC-ju in smrdljivem zelenem avtobusu. Stvar, ki je pred vami, nam je avtorjem pomenila izvrstno popestritev srednješolskega vsakdana. Že ob pol osmih smo, namesto poprejšnjega zaspanega sitnarjenja, hiteli en drugemu kazati tekste, risbe, pesmi in nesmisle. Vse skupaj smo vzeli kot zabavo, kot igro in jo združili s koristnim. Nikomur ne želimo dvigati intelektualnega nivoja, nikogar o ničemer prepričevati, z ničemer posiljevati. Želimo le vsakomer omogočiti, da za kratek čas pobegne z nami v naš svet, kjer kljub polnoletnosti naredimo v določenem trenutku tisto, kar nam pride na misel, in če je kolikor toliko zanimivo, tudi objavimo. Tako razlagamo raznolikost člankov v prvi izdaji Šota. Zaenkrat smo zelo maloštevilni in nam je bilo potrebno nekaj tednov za pripravo te izdaje, v prihodnje pa si želimo več sodelavcev, ki bodo skupaj z nami Šotu pomagali pri naslednjih poizkiskih vzletanja nad pregrete šolarske težave.

Poiščite nas hitro, ostarelega kondorja je težko naučiti leteti!

Brane Čeak

Veliko je prispevkov iz kulturne scene (opisane prireditve v ŠKUC-u, CD-ju, o skupini SNUFF iz Londona, ki je gostovala v Ljubljani...).

Pa njihovi mali oglasi:

Zamenjam knjigo STM (Stalin Tuca Marxa, Sranje Too Much) za Lažnivega kljukca. Geslo: Laž za laž.

Sledijo pesmi, ki... No, oglejte si sami!

Potenčna funkcija

votel
izvotlen
izvotlinjen
votlovinjen
izvotloizvinjen

W - story

Wisconsin
Wichita
? which witch ? (not bitch)
what
who
water closet
wild
What?
wild (not Wilde)

In kaj so svetovali v Zaupnih besedah dekletu, ki pravi, da ima desno dojko večjo kot levo...?!

Odgovarja: Hans Cotič von Geering; Aktiv vojnih invalidov. Jaz sem ginekolog — stop — Cena 250 din na uro — stop — domača zdravila povzročajo hemeroide — stop — operacija nujna — stop — pol desne odrezati — stop — namesto nje vstaviti jogurtov lonček — stop — levo namakati v mehčalcu za perilo — stop.

Pogumen poizkus oporekanja svetovni književnosti je članek Boccacio na dopustu, ki ga sestavljajo tri »novele«. Vsebinska je delno erotična; predvsem pa je to parodija na koncept »strog literature«.

Pa še v neobvezen premislek:

HAVE A CIGARE

Usedel se je klop v nekem zakotnem delu Tivolija. Sm zihert ne bo nobenga. Sovražm, če me gdo zmot. Iz žepov je privlekel polvil vrečko in papirčke. Come in here, dear boy, have a cigare. Pizda, upam de me un tip ni nategnu in mi dau perje. Vzel je en papirček in nanj natresel zelenorjavo zadevo, ki je bila še najbolj podobna tobaku. You're gonna go far fly high. Zgleda že de so res vršaci, drgač ne bi blo tko na drobn zmet. Mogu bi si nabaut neki Rizl, Če jih bojo nehal prdajat. You're never gonna die, you're gonna make it if you try; they're gonna love you. Z jezikom je oslinil rob papirčka in ga zalepil. Kr lep je, dobr sm ga sfrku. Iz žepa je potegnil kos kartona in ga začel zvijati. We're just kocket out. Porinil je zvit kos kartona v eno luknjo, v drugo pa je skrbno dajal že prej omenjeno zadevo Uuu, d best, aj uona get haj bt aj never uona kom bek. Tisti konec papirčka, v katerem ni bilo filtra, je zvil skupaj. We're so happy, we can hardly conut. Jea, sam de mi zdey nau fajercajg nehu delat. Potem je cel zvitek dal v usta in pričgal. And did we tell you the name of the game, boy, wi call it Riding the Gravy Train.

P.S. Včasih pošteni sprehajalci opazijo podobne stvari, in da bi ne ostali v dvomih, vam zaupam: človek se je drogiral.

Johnny W. Smoker

Da bi tak časopis naredili na novomeški Gimnaziji, ni niti misliti. A čas naredi svoje, zato naj bo to kot vaba, vržena med lačne volkove. Če ste za stvar, smo tudi mi. Prispevke pa tudi veste kam oddati...

N.

P.S. Oba časopisa lahko dobite v uredništvu.

IMPURE NICENESS

The variety of pain
and time we used to kill together
expecting the last tear - rain?
and bird I tried to catch - a dream?

The last few looks - I don't remember
like miner's books - he can't remember

I see you now in misty desert,
but can't imagine you left me
but can't imagine it is you
the one I loved, the one I kissed, the one I missed
the same that used to call me "darling"

Here, see, yes it is me
but bloodless, heartless, brainless
just bloody dulness who can't die
like impure niceness that can't cry

So, please baby I beg you,
c'mon my honey I ask you,
do, take that dream away from me,

release me,
take me up to sky
so there nothing left for me
on Earth would be,
and nothing, nothing left
to nibble me,
just wind and sun
a lonely cloud
and rain sometimes

TO WASH THE DIRT FROM DIRTY MIND

Glas vpijočega v puščavi

Precej klavrno nebo me tolaži tam zgoraj. Oblaki se podijo drug za drugim in čakajo na trenutek, ko bodo lahko zlili vso svojo vodo, ki jo premorejo, na zemljo.

Sonce ni posijalo že nekaj dni, to mi zbija moralo v porazne globine, življenje pa se počasi in neusmiljeno poslavlja od mene.

Tovariši so me pustili samega, pozabili so name kot na kakšno staro zvito trobento, ki jo je človeku škoda vreči v smeti, a se mu zamalo zdi, da bi mu nepotrebna delala nered v omari. Ne zamerim jim, bilo nas je tisoč in več, le kdo bi takrat utegnil misliti name, osamljeno cifro v skupini. Bitka je bila dolga, mnogo jih je padlo, še več je bilo ranjenih, pobrali so jih vse, ki so jih našli. Jaz pa ser.: malo odmaknjen in mene ni nihče iskal... In zdaj tu ležim in čakam, da me stvarstvo zopet vzame k sebi. In ni mi žal, padel sem za dobro stvar. Boril sem se in ponosen sem na to. Le ti moji udje, bolijo me, ta bolečina se širi od rame navzgor do možganov. Vse telo me boli, skeli, utrujen sem, lačen, žejen. Sopara se dviga, gosti, težko mi je dihati. Le zakaj sem bil tako blazen in mlad, da sem šel v ta že vnaprej izgubljen boj? Mama je jokala, me rotila, oče je ostajal mrk in tih... Ah, takrat sem bil še skorajda otrok, nisem vedel, da bo ta prekleta vojna trajala toliko let. Da jih bo vzela, žrtve, toliko njih. Da jih bo toliko umrlo, kot bom jaz zdaj – morda še danes, jutri...

Glavo imam položeno na zemlji, žuželke mi lezejo po njej, pikajo me in mi pijejo kri. Ostal sem brez moči, da bi jih odganjal, sprijaznil sem se, da me bodo vse te živali živega pojedle. V zraku vidim ptiče, oglašajo se in jata se zbira. Kroži nad mojim majcenim zadnjim prostorčkom, v katerem se počutim že kar domače... Kaplja, dežna kaplja mi je padla na levo lice. O, dež, končno! Že kakšen teden se zbirajo vsi ti oblaki, končno bo konec s to soparo. Odprl bom usta in lovil drobne, hladne kapljice, ki mi bodo ovlažile suho in vroče grlo. Shladile mi bodo telo, ki gori. Boli. Razparano in okrvavljeno leži brez upa v prihodnost. Zalile bodo moje življenje in vzcvetelo bo. Pobral se bom in stekel proti ljudem, da me bodo ljubili in varovali. Požvižgal se bom na to vojno, naj se konča brez mene.

Ah, kaplje se gostijo, padajo po mojem telesu. Spirajo drobce zemlje, pregnale so žuželke z njega. Napajajo moje žejno telo... Grmi! Mama, strah me je, ostani pri meni, nočem biti sam! Stisni me k sebi! Oh, ko pa si tako daleč proč. Bliska se, grmi, nevihta dosega vrhunec. Dež pada z veliko hitrostjo po meni. Iz zemlje se dvigajo meglice, obdajajo me in me ovijajo. Kako lepo! Meglice, povzdignite me, ponesite me domov! Ure in ure me nosite, dneve, leta, toliko, da bom imel dovolj časa, da se uredim in obrijem, umijem in lep stopim pred starše...

Dež ponehuje. Moker sem, zebe me, že dolgo v zraku visi temna noč. Čutim razbolele ude, mraz prodira v globočine mojega telesa, stresa me, drhtim. Hočem sonca, ne noči! Noč je prazna in tako zelo tuja. Kje si, človek, da bi me pokril in me ogrel, mi zakuril ogenj in

spekel meso zame, da bi mi dalo moči, veliko moči, toliko, da bi vstal? Zakaj ste mi, tovariši, obrnili hrbte, me pustili tu umreti pod milim nebom? Rad bi bil ob vaših ramenih, rad bi se boril z vami in z vami zmagoval in izgubljal. Tako, kot sem že toliko let, zdaj ste me pa pustili... Ljubi dan, pridi in me osvetli, da bodo videli, kje sem!

Se bodo vrnili?

Sonce sije v moj obraz. Suši mojo mokro obleko, suši moje telo, greje me. Zibam se; levo, desno. Zemlja pod menoj se premika, tudi sonce niha. In nebo, brez oblaka, čisto, prosojno nebo. Niha, niha... Kot bi gledal uro. Levo, desno; levo, desno. Da, ura moje babice. Tista stara, z izrezljanimi kazalci, rožicami, rdečimi, naslikanimi po ohišju. Z ljubkimi vratci na vrhu, skozi katera je vsako uro pogledala majhna ptičica. Zakukala je in babica je vedela, da je potica pečena. Vzela jo je iz peči, jo posipala s sladkorjem in jo položila na mizo. Oh, miza je polna dobrot, lepo zapečena, sočna pečenka se sveti na sredi. Polna miza hrane, vsa hrana samo zame, da se bom najedel, tako zelo najedel... Stegujem roko, segam po mastnem kurjem bedru. Hej, ne da se ga prijeti. Roka ga ne doseže, jaz pa sem tako lačen. Ah, saj jaz vendar ležim tu, sredi ravne poljane, sredi bojišča, poslednjega bojišča, ki mi je podarilo le rane in smrt. Tu ni mize, hrane... Ptiči zopet krožijo tam v višavah, zbirajo se jate; ptiči bodo siti, jaz pa bom ostal lačen. Sonce mi žge glavo in trup, poln ran, velikih, krvavih, ognjenih, bolečih. Sije in s svojo vročino vodi moje misli skozi hodnike usode. Le kaj sem jaz, ubogi mladenič izmed tisočih, takega zagrešil, da moram tu plačevati izgubljeni boj? Mar je vredna tale ničeva vojna mojega življenja? Ali je vredna tisočih, milijonih drugih življenj?

Bolečina! Tam nekje na nogi – kot bi mi živemu trgali meso s kosti. Boli, neznosno boli, kljuje na več mestih. Po nogi, rokah, glavi, licu. Pomoč, prosim, pokličite bolničarko! Boli me! Kljun se približuje mojemu očesu. Tema! Ne vidim, toda boli me, tako zelo boli! Celotelo. Ptiči me žrejo, razkosavajo, goltajo. Daj, fant, zberi moči, otresi se jih! Ne morem, ne gredo stran, vedno več jih je... Vse preostale moči usmerim v desno roko. Hitro, pomagaj mi k lažji smrti! Dvigujem jo, telo se od bolečin in napora stresa v krčih, kričal bi, a ne morem. S preostalim očesom lovim sliko, sliko množice ptičev okoli mene in žgočega, milijone kilometrov oddaljenega sonca. Dvigujem, napenjam mišice, krčim roko. Uspelo mi je! Zdaj bom pomeril in sprožil.

Petelin, zdaj bom pritisnil nanj. In konec bo te more. Prosim, naj bodo to le grozne sanje! Ptič me je kljunil v prst, kot bi želel, da umerm v mukah, oblit s krvjo, ki jo še čutim, kako se pretaka v žilah... Pritisni zdaj!...

Hrovat, 3. b

Most

(balada)

I. Nekoč, ko planet doživljal svojo prvo jutranjo je zoro, ljudstvo številno, mirno in srečno v svobodi živelo je. Na bregovih reke, ki manjših rek moč jo napaja, zastajali so in gledali v neznane so kraje. Bil njihov mogočen kralj pustolovski je mož in v neskončna prostranstva ljudstvo svoje naseliti je želel. Zbral vrle je junake in zgraditi preko reke most si zahotel. V pesek zarisal jim je sliko, predstavo neskončne reke, ki povezana lesena debela bregove skupaj ji veže. In z vztrajnostjo sonca neugasnega graditi začeli so.

II. Potrebni mnogo težkih, znojnih dni bilo jim je, da most do polovice reke je že stal. Tedaj junaki bitja tuja na drugi strani reke opazijo, ki proti njim začeli most enak dvigovati so. Iz dneva v dan manjša razdalja je bila med njima, dokler še zadnji hlod trdno med drugima ni stal.

III. Tedaj se kralja srečata na svoji strani mosta vsak a jezika njuna skupnih ne najmeta besed. Oba bi rada ljudstvo svoje v nove kraje naselila, toda mej umetnih si nihče od njiju ne želi. Zato je mračen njun pogled in nasršene so obrvi. Njun ponos jima preprečuje v miru se raziti, zato rešitev v boju junakov svojih najmeta.

IV. Oba se kralja vrmeta, da zbrala hrabre bi vojščake, ki za kraljev ponos v boj neustrašni podali bi se. Tečejo ure, sonce zahaja, vse večja ob reki je vojska. Priprave še zadnje, na boj, ko brž pordečela bo reka. Ob zori pa zvok roga bojnega tihoto jutra preglesi. Sprosti se napetost in most postane mesto boja. Dva dneva sta že mimo, a borbi videti ni konca. Most mogočen dokaj trdno nad reko še stoji, le ogenj s katapultov vse bolj nevarno ga načenja. V tretjem dnevu noči pa boj nesrečno se konča. Plameni vroči most dotrajajo in skupaj z vojsko ga vzame k sebi neskončna reka časa.

MD4M&I

Velik konec

Andu

Nisi poklical mi imena,
nisi mi z roko segel v lase,
nisi me poljubil na obraz,
nisi me objel.

Nisem jokala.
Nisem klicala.
Nisem želela.

Laž!

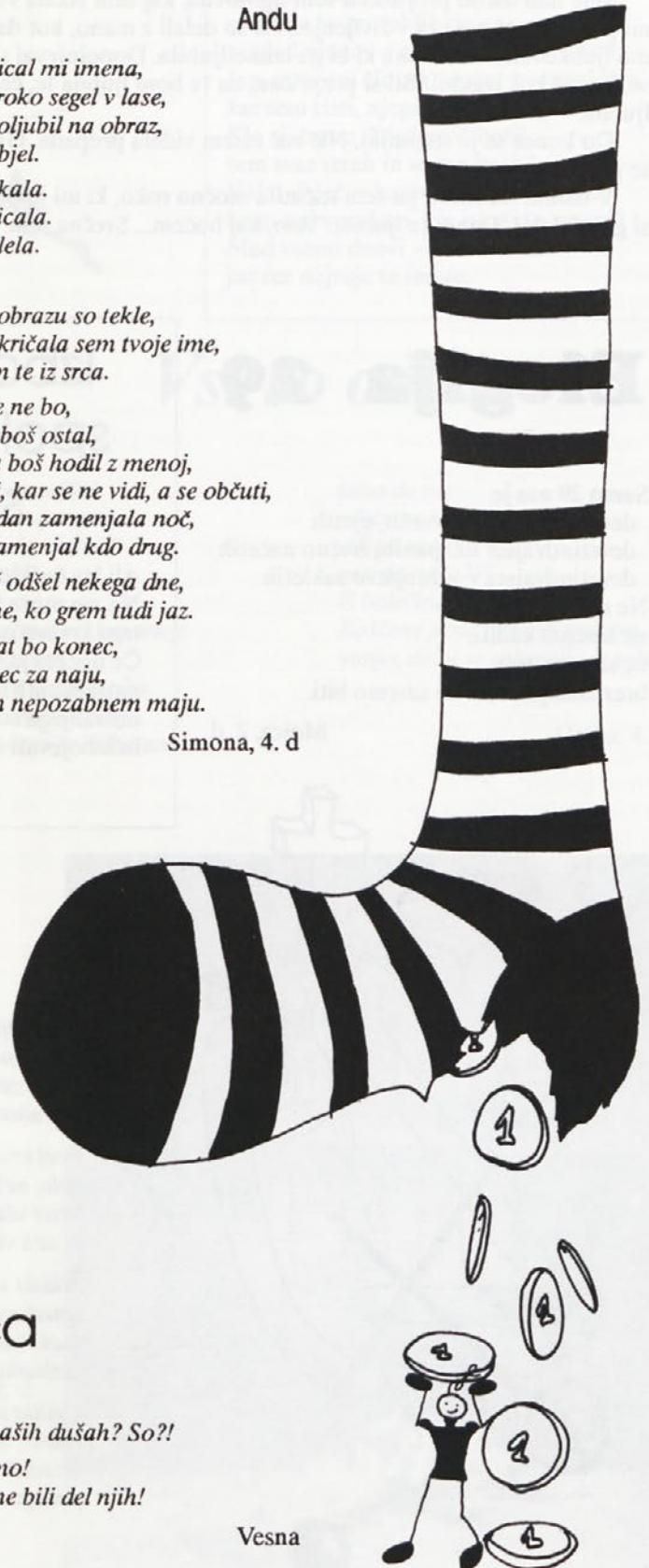
Solze po obrazu so tekle,
v sanjah kričala sem tvoje ime,
želela sem te iz srca.

Ni te in te ne bo,
a vendar boš ostal,
kot senca boš hodil z menoj,
kot nekaj, kar se ne vidi, a se občuti,
in ko bo dan zamenjala noč,
bo tebe zamenjal kdo drug.

Ti pa boš odšel nekega dne,
tistega dne, ko grem tudi jaz.

Šele takrat bo konec,
velik konec za naju,
po nekem nepozabnem maju.

Simona, 4. d

To je samo resnica

Sled...
Sled prehojene, poteptane poti,
poti, ki je nekoč imela svoj začetek in svoj konec,
svoj cilj, svojo omamo, slutnjo
in svoje upanje.

Obrazi...
Obrazi zgaranih, prevaranih ljudi,
ljudi, ki so nekoč verjeli v nekaj,
v kaj, sedaj več ni važno.

Spomini?
So vredni, da so v naših dušah? So?!
Priznajmo, priznajmo!
Bilo bi bolje, ko bi ne bili del njih!

Vesna

Dan je ugašal. Stala sem na robu prepada in mislila nate. Vedela sem, da me čakaš, da hrepeniš po meni in da me ljubiš. Toda jaz nisem dovolj zaupala v tvojo ljubezen.

Nisem ljubila. Vedno sem iskala kaj novega. Ti si me privlačil s svojo drugačnostjo. Toda hotel si mi vedno dati vse. Zakaj?

Šele nad tistim prepadom sem ugotovila, kaj sem iskala vse življenje. Šele tam sem spoznala, da mi je manjkala trda roka, ki bi mi pokazala pravo pot v življenje. Vsi so delali z mano, kot da sem »steklena«; vsi so me samo »božali« in tudi ti,... Tudi ti si me samo ljubkoval. Bil si edini, ki bi ga lahko ljubila. Dopolnjeval si me in mi poskušal povedati, da nimam vedno vsega prav. Vem, bal si se, da me boš izgubil. Bil si prepričan, da te bom ljubila le, če boš delal; kar mi je všeč. Toda ne, to mi ni bilo všeč in zato te nisem ljubila.

Do konca se je stemnilo. Nič več nisem videla prepada. Gledala sem temo, ki se je razprostirala pred mano. Odločila sem se, da se potopim vanjo.

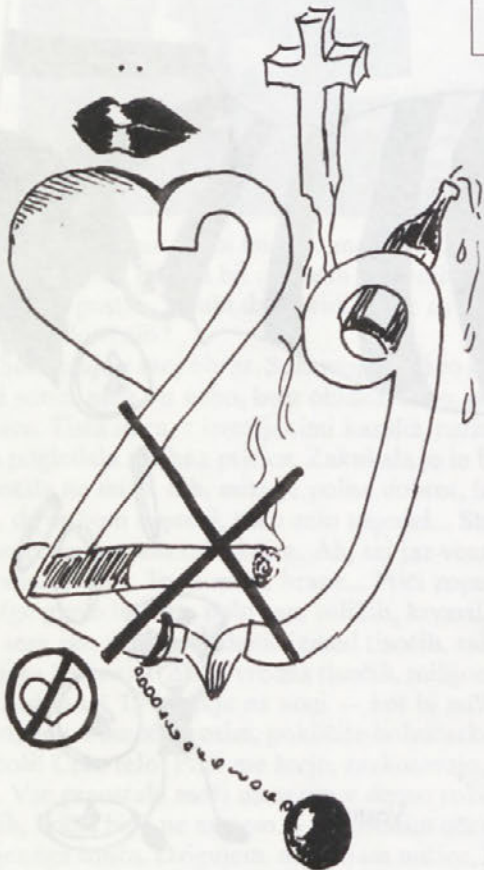
V tistem trenutku pa sem začutila močno roko, ki mi je preprečila usoden korak. Bil si ti. Objel si me. Rešil si moje življenje in si ga pridobil. Danes te ljubim. Vem, kaj hočem... Srečna sem.

Teja, 2. d

Elegija 29

Samo 29 nas je
devetindvajset zatiranih, ujetih
devetindvajset izčrpanih, živčno načetih
devetindvajset v suženjstvo zakletih
Ne smemo ljubiti,
ne smemo kaditi,
ne smemo piti,
brez znanja v šoli ne smemo biti.

Mojca, 2. d

Izbojevat spokojnost srca

Ali lev čuti to, kar čutim jaz?
Ne, on mora živeti,
trga krvavo meso, antilopin obraz.
Če hočem jaz preživeti,
moram čutiti, čutiti,
notranjega sovražnika raztrgati
in izbojevati spokojnost srca.

I.

Poraz

*Krivokljuni zoblje slane kamne morja,
s svojimi črnimi kremplji stoji.
Vihar zavlada čez širna polja,
s strahom prepojil kmečke ljudi.*

*Orel krvoločno trga jagnje,
belo, nežno jagnje nedolžno.
Veter vlačí listje za sabo
in se z viharjem igrata složno.*

*Mlada srnjad beži čez jase,
zmeden je ves svet
vsak misli samo zase,
razburkan je planet.*

*Cvilijo divje svinje v blatu –
reši se, kdor se more –
mladiči bežijo k svojemu atu,
pobegu ni mogoče zavore.*

*Treska, grmi, lomijo se veje,
potok divje teče v doline.
Ni kmeta, ki pšenico veje,
ni otrok, ki obirajo maline.*

*Jok dojenčkov v hišah starih,
v slamnatih barakah ...
Ne slišiš petja deklet zalih,
le divje krokanje v sračjih jatah.*

*Vihar, veter pa lomi,
ni usmiljenja do življenja zemlje;
zasejala sta nesrečo med ljudi,
uničila rodovitno polje.*

Nataša Brodnik, 4. d

Let

*Iz matere zemlje mogočen se dviga hrbet,
katerega vrhovi najvišje prebadajo oblake.
V njih orlovo gnezdo se skriva, malikov trepet.
V gnezdu pa na rešitev jajce čaka junake.*

*Junake, ki maliki jim branijo v gore,
ker kot sužnjev bi narod jih radi obdržali.
Kdor brani se in vztraja, tega umore,
zato skupaj junaki za v boj so se zbrali.*

*Zbrali brez jeklenega orožja,
njih orožje bo zavest in knjiga,
s katero misli svoje se v nov čas predaja.*

*Predaja naslednjim v svetu se rodovom,
ki čas svobode in miru si bodo priborili.
Čas, ko tudi dvoglavi orel si našel svoboden bo dom.*

MD4M&I

Prijatelj

*Kako veter boža breze,
kako bežno smehljajo se cvetovi,
trave tiho šepetajo.
Slišiš, tebi srečo nosi.
Slišiš glas iz daljave?
Tih, globok, neznan in tuj.
Nekje hodi in se skriva.
Prišel bo, ne žaluj.*

Nataša Brodnik, 4. d

Sama

*Vrnitve ni nazaj,
le še kes ostaja zdaj
in up in bolečina;
davno že prešla je sanj milina.*

*A glej — tudi up kopni,
kot sneg pomladnih dni.
V pozabo si utira pot,
ne pozna več grenkih zmot.*

*Nekoč, da se bo vrnil, vem.
Do takrat ostal bo nem,
nato kot slavček bo zapel
in jaz, oh, jaz bom spet vesel;
obrisal solzno bom oko
in sreči stisnil ponujeno roko.*

*Ribiči zadnjikrat vrgli so mrežo,
sonce pomelo si oči,
prod, pesek čaka,
obok kristalov zasidran je v temi.
Vidim, slišim vse to.
Praznina napaja moj jaz.
Utopljam se v valovih samote.
Naj kdo sliši moj glas!
Naj le kdo pride
preden poletje izgine.*

Nataša Brodnik, 4. d

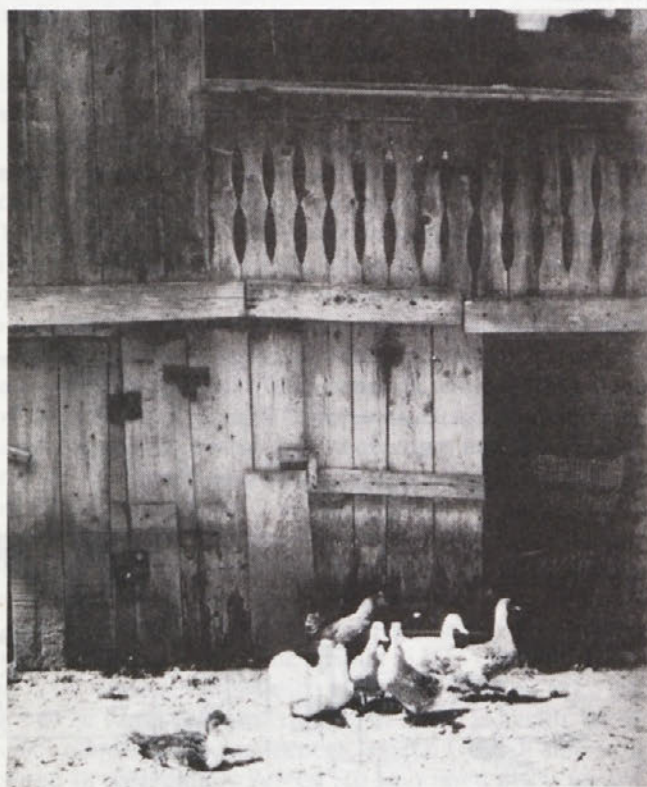
*Osamljen je človek v krogu spoznanj,
žalosten, nesrečen in ves potr
sramuje se preteklih dejanj;
pogled njegov z gosto je mrežo zastrt.
Jaz, samotni človek, upam v sončni dan.
Jaz sem tisti, njega poln iskanj.
Kje si, čemu daleč proč bežiš,
sem mar strah in se me bojiš?
Kako daleč, v katero smer naj grem,
koga naj vprašam, kje iskati te smem?
Med vsemi dnevi — sončni dan —
jaz res najraje te imam.*

Vsi so odšli

*Vsi so odšli!
Samo jaz sem
ostala. Sama!
Mala!
Ne znam
se obnašati kot drugi.
Ne znam
človeškega jezika.
Še vedno nekaj
po otročje blebetam,*

*tako da me
nihče ne razume.
Ali pa me
morda noče?!!!
Z bolečino sem skregana.
Koščene prste nemoči grebem
vanjo, da bi se potegnila iz sebe.*

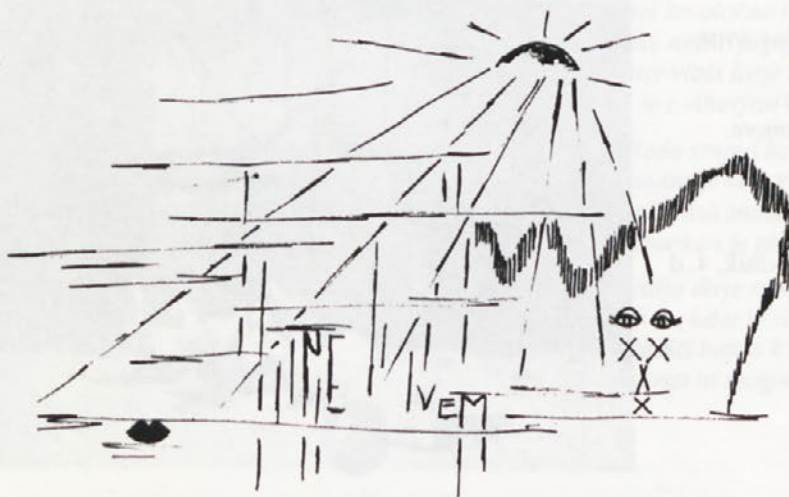
Urška, 4. d

Ne vem

*Te moje dlani
 so kakor mrtva polja
 in te moje oči
 so kakor mrtva reka...
 Takrat sem te tako ljubila,
 kako lahko sem
 tako hitro zdaj te pozabila?
 Ne vem...
 Te tvoje oči
 so kakor mrtvi tolmunji,
 v katerih ribe
 našle so smrt...
 Te moje dlani
 so kakor mrtva polja
 in te moje oči
 so kakor mrtva reka,
 ko bo veter udaril ob oblok neba,
 bo morja ljubezen spet obstala tam,
 tam nekje med tvojim belim čelom...
 Med tvojimi očmi...
 ustnicami...
 Spila bom kupo bolesti
 in se v globino spustila,
 bolečina bo parala moje telo
 in me umorila.
 Te moje dlani
 so kakor mrtva polja
 in te moje oči
 so kakor mrtva reka...
 Ne vem...
 Ne vem več, kam grem...
 Ljubila sem te,
 res sem te ljubila,
 a nisem vedela,
 da te nekoč bom
 zaradi tega sovražila...
 Ne vem...
 Ne več... Kam grem...*

Rayna

Abstraktna

Edina stvar,
 ki jo razumem,
 je uničevalni
 nagon.
 Imam ga
 v sebi!
 Lahko bi
 vedela, da
 sem edina
 abstraktna
 podoba v
 mojem
 življenju.
 Da sem tableta.
 Da sem komar.
 Da sem vino.
 Da sem stvar.
 Premikam se,
 kot da me kdo vleče za
 sabo.
 Abstraktna
 podoba
 se odpira
 tujim ljudem.
 Ocenjujejo jo
 in na
 koncu ugotovijo,
 da je
 abstraktna!

Urška, 4. d

*Srce je v prsih skrito,
 s temno le krvjo prelito.
 Kot nežni mak je svetla
 kri iz mojega telesa stekla.*

*Kako želi si, hrepeni,
 vsrkati le malo te krvi,
 kaj vse srce bi dalo,
 da bi v žile znova jo pognalo.*

*A ni je, ni je več nazaj.
 Sploh semkaj najde pot še kdaj?
 Naj pride, pohiti,
 da še ona barve ne izgubi.*

*Že rdeči mak na polju je uvel,
 videz njen že čisto je zbledel.*

Krizanteme

Tišina, srh in jok,
 padajo krizanteme.
 Listje je na tleh,
 pod čevlji lepi se.
 Kdo se bo ustavil,
 jih ne bo pohodil,
 se nasmejal.
 Spet bo sonce,
 razmaknili se bodo oblaki.
 Potešena bom, vesela.

Ko pogledaš resnici v oči

*S tabo hodil sem po svetu,
 s tabo smejal se in jokal,
 pa vendar, nisi mi bil prijatelj.*

*S tabo sanjal sem o ljubezni,
 s tabo iskal sem toplino doma,
 pa vendar, nisi mi bil prijatelj.*

*To ugotovil sem šele sedaj,
 ko v črni zemlji ležiš
 in se od tebe poslavljam, ne čutim bolečine,
 ne čutim samote,
 zato, nisi mi bil prijatelj.*

Čarli

Ekскурzija 4. letnikov

Že na koncu lanskega šolskega leta smo vedeli, da se bomo v 4. letniku odpravili na izlet po Avstriji, Italiji in Istri, zato smo letos tem težje čakali tisti drugi teden šole, v katerem naj bi se izlet zgodil. In tako smo se v sredo, 12. septembra, odpravili na potep.

Odhod je bil ob 6h zjutraj, zato smo vsi še bolj zaspani prihajali na avtobusno postajo. Tam nas je čakal nadstropni avtobus Kompas Herza. Zanj so se odločili zato, ker je naravoslovec za en avtobus preveč, za dva pa premalo. V štirih dneh smo se na avtobus in tudi na šoferja, ki nam mimogrede povedano sploh ni delal preglavic, kar navezali. Odhod se je kot vedno malo zavlekel, vendar ob približno 6 in 15 je zabrnul motor in podali smo se novim dogodivščinam naproti. Najprej smo se peljali proti Ljubljani. Med potjo nam je vodič tovariš Pucelj razložil načrt poti in pa pravila vedenja v avtobusu. Poleg njega pa so nas spremljale še razredničarki in ravnateljica. V Ljubljani smo se ustavili, da popijemo prve jutranje kave, nato pa smo se odpeljali naprej. Na poti čez Ljubljansko barje, mimo Velenja, Slovenj Gradca in še mnogih drugih krajev nas je spremljala glasba in vsake toliko časa razlaga posameznih zanimivosti ob naši poti. Prva večja postaja so bile Kotlje. Medtem ko smo se z našo cestno križarko peljali po ozki in vijugasti cesti do Prežihovine, je sonce počasi začelo že kar greti. Na vrhu planote smo se ustavili ob Prežihovem kipu in občudovali lep razgled in železarsko naselje pod seboj. Prof. Horvatova nam je osvetlila spomin na Lovra Kuharja-Prežihovega Voranca. To je bil slovenski pisatelj samouk, ki je pisal o ljudeh, ki so živeli tam okrog. Tako poznamo njegova dela Požganica, Jamnica, Doberdob, Samorastniki, Solzice... Ogledali smo si tudi njegovo rojstno hišo, nato pa smo se počasi odpravili naprej. Pot nas je vodila proti meji, ki smo jo prestopili na mejnem prehodu Holmec. Naslednja postaja je bilo eno izmed mnogih avstrijskih jezer – Klapinsko jezero. Ob tem kar velikem jezeru, ki ga izrabljajo za turizem, smo pojedli prve sendviče, mnogi pa naredili tudi prve posnetke. Toda postanek je bil zelo kratek in kmalu smo se peljali naprej proti Gosposvetskemu polju. Tu nas je pričakalo že bolj oblačno vreme. Najprej smo obiskali knežji stol, enega pomembnih spomenikov slovenske zgodovine. Nanj seveda nismo sedli in okoli sebe delili modrosti, ker je bil ograjen, smo pa posneli skupno fotografijo za spomin. Cerkev Gospa sveta, ali po nemško Maria Saal, nas je čakala še nekaj kilometrov vožnje stran. To ni velika cerkev, je pa zelo lepa, posebno v notranjosti. Ima pa še eno posebnost: ni krita z opeko, ampak s posebno lomljeno kamnino. Odpeljali smo se naprej proti Celovcu. Najprej je avtobus zakrožil po mestu, nato pa se je ustavil pred enim izmed KGM-ov. Z velikimi vozički smo ga prečesali po dolgem in počez in se čez uro in pol z manj ali bolj natrpanimi vrečami vrnili v avtobus. Ugotovili smo, da so bile najbolj kupovana stvar banane in so dva dni sestavljale polovico našega jedilnika. Naslednja postaja – še eno izmed jezer, tokrat Vrbsko jezero. Najprej smo se z avtobusom peljali ob jezeru, ki sploh ni tako kratko. Opazili smo, da imajo vsi tudi slovenska imena. V kraju Vrba smo se tudi ustavili. Tudi to jezero je namenjeno turizmu, zato je poskrbljeno za smučanje na vodi in pa jadralce na deskah. Če vas zamika, lahko greste tja letovat tudi sami, seveda, če imate veliko pod palcem. Od Vrbskega jezera smo se po strmih klancih počasi odpeljali proti mejnemu prehodu Korensko sedlo, kjer smo dolgo čakali na prestop meje. Svojo pot prvega dne smo končali v Kranjski Gori. Spali smo sicer v dveh hotelih, vendar nas to ni preveč motilo. Zbrali smo

se po sobah, nekateri smo v nekdanjem disku peli ob kitari, drugi spet smo se podali na potep po mestu. Najprej se nam kar ni dalo iti spat, toda ko se je noč prevesila v četrtek, smo se počasi porazgubili po sobah.

Zjutraj je začel zvoniti telefon. Še ves zaspan si si mislil: »O, bog te nima rad! Od kod se pa ti oglašáš ob pol sedmih zjutraj?« Ko si dvignil slušalko, si lahko zaslišal: »Dobro jutro. Bujenje.« Hočeš nočeš si moral vstati in se odpraviti na zajtrk. Ob 7h smo se odpeljali naprej. Mejo smo prešli v Ratečah in se peljali proti Trbižu. Medtem ko je tovariš Pucelj opisoval okolico, smo drug za drugim počasi zadremali. Čez nekaj časa se je po zvočniku zaslišalo: »Ja, kaj ste pa ponoči delali, da zdaj vsi spite? Za spanje ste plačali sobe, podnevi v avtobusu mi pa že ne boste spali!« To je bil glas tovariša Pucija, ki nas je hotel prepričati, naj spimo raje ponoči. Kmalu smo prispeli v Trbiž in seveda obiskali tržnico. Tam smo na vse pretege barantali s trgovci za torbice, puloverje, kavbojke, majice, čevlje in druge stvari. Čez določen čas smo se s svojim plenom prikazali na avtobusu in se odpeljali naprej. Ustavili smo se še v Čedadu in Vidmu, toda glavni četrtkov cilj so bile Benetke. Po dolgi vožnji smo le prispeli. Po Benetkah smo hodili kot prava turistična skupina za vodičem, ki je hodil pred nami z modrim kompasovim dežnikom. Kot se je imenoval sam, je bil on petelin, mi pa kaj drugega kot kure, ki so tekale za njim. Benetke so prelep sistem kanalov in mostov. Glavni je najširši Veliki kanal, v katerega se zlivajo stranski kanali. Na njih smo lahko videvali gondole in pa motorne čolne za transport tovora. Tovor pa so prevažali tudi na vozičkih po pločnikih ob kanalih. Zaradi teh vozičkov in pa velike gneče smo morali ves čas paziti, da ne zaidemo, medtem ko smo se prebijali proti trgu sv. Marka. Tam smo poslušali še zadnje razlage o Benetkah, nato pa smo si ogledali še slovito cerkev. Imeli smo še nekaj prostega časa, v katerem smo fotografirali, nakupovali in uživali v dejstvu, da smo v Benetkah. Toda prosti čas se je prekmalu iztekel in vrniti smo se morali k avtobusu. Zaradi velike količine pešačenja so nas počasi začenjale boleti noge in mesta, kjer naj bi nas čakal avtobus, ni hotelo biti. Na koncu poti smo posedli kar po robnikih in utrujeni čakali nanj. Ogledov za ta dan je bilo konec in odpravili smo se proti Novi Gorici. Toda to še ni bilo vse, kar se je zgodilo ta dan. Profesor Šporarjeva je imela namreč rojstni dan, zato smo ji pred večerjo nazdravili z vinom. Po večerji smo se preoblekli in ugotavljali, kaj naj počnemo, saj ni bil nihče več zaspan. Že čez nekaj časa so nekateri zganjali takšen hrup, da sem se čudila, da se nihče od drugih gostov ni začel pritoževati. Drugo noč smo spali že manj kot prvo, seveda pa smo imeli zopet naročeno bujenje, tokrat ob 7h. Ob 8h smo se po zajtrku odpeljali naprej po istrskem Krasu. Seveda smo v avtobusu zopet vsi pospali. Prva postaja so bile Škocjanske jame. To so res prelepa stvaritev narave, ob koncu jih le nekoliko kazi umazana reka Reka. Ob naravnem vhodu vanjo živijo v njej tudi netopirji. Po uri in pol ogleda smo se odpeljali naprej. Ustavili smo se še v Hrastovljah ob znameniti cerkvi s freskami. Do nje ni bilo tako enostavno priti, saj je bil avtobus visok 4 metre, Hrastovlje pa so ozka vas, tako da smo se samo šoferjevi spretnosti lahko zahvalili, da nismo s seboj odnesli kakšnega hišnega vogala. Ustavili smo se še v Motovunu in naslednjič v Poreču. Tu smo imeli nekaj prostega časa in ob vrnitvi k avtobusu smo pripovedovali o picah, ki smo jih jedli. Ogledali smo si še baziliko in se odpeljali proti Rovinju. Tam smo se nastanili v apartmajih, ki se nikakor niso mogli meriti s prejšnjima hoteloma, vendar

smo preživeli, saj smo to noč še manj spali. Po večerji smo se odpeljali na nočni ogled Rovinja. Seveda smo imeli tudi nekaj prostega časa, tako da smo Rovinj raziskali še s plati stojnic in slaščičarn. Ob 11h smo se odpeljali nazaj. Noč se je seveda zavlekla pozno v jutro, vendar so nam tokrat delale družbo rokometašice iz Kranja in maturanti iz Bosne. Zjutraj smo lahko dlje spali, po zajtrku pa smo si nekateri bolj pogumni privoščili tudi kopanje. Eni v bazenu, drugi pa v morju. Po kosilu smo se ob dvanajstih odpeljali naprej. Čakal nas je še

ogled znamenite Puljske arene, nato pa smo se po drugi strani Istre vrnili proti domu.

Celotna pot nas je kar utrudila in bližje smo bili Novemu mestu, bolj nestrpni smo postajali. Malo pred osmo uro se je naše potovanje končalo. Veseli, da smo doma, vendar tudi potrti, ker je bilo vsega konec, smo se odpravili vsak v svojo smer z željo, da bi se spet kmalu kam odpravili.

Darja Zupančič, 4. a

Moje plonkarske izkušnje, strnjene v petih točkah

1. Plonk listek ima to čudovito in človeško lastnost, da ga nikoli ni tam, kjer bi moral biti.

a) Če si ga zatakneš za pas, v dobri veri, da ga boš uporabil na najboljši možni način, gre nekaj hudo narobe: ko sunkovito sežeš za pas, da bi ga zagrabil (in seveda uporabil), ugotoviš, da ga tam ni, ker se je pod vplivom višjih, tebi nenaklonjenih, sil iznenada znašel ravno na tistem mestu, ki si ga je učitelj to uro izbral za sprehajališče.

b) Kadar si prepričan, da imaš v levem žepu plonk listek, se ta nujno znajde v desnem. Tja nikakor ne moreš seči zaradi sokoljih oči neke določene osebe, ki ji to nikakor ni po volji. Če pa so ti sokolje oči po naključju naklonjene, je tvoj desni žep kakor karavanški predor in tudi

iskanje z lučjo ne bi pomagalo pri odkrivanju nujno potrebnega plonk listka.

2. Kadar na tvojo srečo in srečo profesorinih kontaktnih leč, ki ne čutijo prav nobene želje po tem, da bi ostale tam, kjer so, nimaš nobenega plonk listka, se nujno zgodi kaj, kar si ti najmanj želiš, in to je, da se plonk listek tvojega sošolca iznenada pojavi v kritičnem območju tvoje puščice, kontaktne leče pa težijo k nagibu, da bi izpadle.

3. Kadar si napišeš 20 listkov, na vsakem od njih je 20 tipov različnih nalog, se bodo v prafokso naselili zli duhovi in si bo izmislila 401. tip nalog.

4. Kadar se po dolgem in temeljitem razmišljanju odločiš, da boš tokrat namesto na listek napisal plonkec na klop,

gre po največji možni verjetnosti nekaj narobe:

a) Razred ravno tisto uro ostane brez pripadajoče učilnice, iz tvojih ušes se začnejo kaditi pare sumljivega izvora.

b) Tvoja ideja sploh ni tako originalna, kot si sprva mislil, in z žalostjo v srcu ugotoviš, da na klop ne moreš napisati niti ene črke, da pa ti plončki, ki so bili napisani pred teboj, absolutno nič ne koristijo.

5. Kadar si sveto prepričan, da ne potrebuješ nobenega plonk listka, ker si se vse naučil, se iznenada pojavi nujna in neodložljiva potreba po njem. Izgledi za tvoje preživetje pri matematični kontrolni so minimalni.

Magic revue Kellners

Magic revue Kellners – najbrž so pozornost vzbujajoči lepaki septembra in oktobra tudi vas vabili na predstavo, ki je bila razdeljena na tri dele oz. dni (sreda, četrtek, petek). Ko sem si ogledala prva dva dela, me je zamikalo, da bi izvedela, kaj se skriva za bogato sceno in spretnostjo nastopajočih. Tako sem v petek popoldne, oborožena z nemškim, angleškim in francoskim slovarjem, (za vsak primer pač) čakala na svoj trenutek. Na žalost (mojo) so tudi čarovniki le ljudje in kot taki potrebujejo tudi počitek, če že ne kar spanec. Uspelo mi je dobiti Angelo, najmlajšo pri M.R. Kellners. Kaj hitro se je izkazalo, da slovarjev ne bom potrebovala, kajti kot se za pristne (in uboge) Slovane spodobi, je najin pogovor stekel

kar po slovansko, se pravi malo v slovensščini, malo v srbohrvaščini, pa malo v slovaščini (ali pa je bila tisto češčina?).

● *Najprej te prosim, da mi kaj poveš o skupini in tradiciji.*

Skupina ima tristoletno tradicijo, ki jo je pričel že, mislim da, moj prapraded. Tudi on je že imel revijo, vendar pa ni toliko nastopal. Skupino sestavljamo moja babica Marija, ki je pri blagajni, Hugo in Zdenek sta njena sinova, Hugo je moj oče, poročen z Ano, imam še sestro Šarko. Zdenek je njegov mlajši brat, poročen z Ireno, imata hčerko Irencu. Poleg nas so tu še redarji in vozniki, ki pa ponavadi tudi popravljajo rekvizite in podobno.

● *Kje dobivate navodila za nastope, točke?*

Nekatere točke so že tradicija, nekatere pa smo ustvarili mi. Zdenek pa se kot glavni humorist svojih točk spomni, kar denimo med vožnjo ali pa celo na odru. Tako je ded npr. določene točke pokazal mojemu očetu, ta pa zdaj uči naju s Šarko. Jaz zdaj še ne nastopam veliko, ker se šele učim. Toda čez nekaj let bom imela svoje točke tudi jaz.

● *V eni izmed točk Hugo izvede »lebdenje – ležanje v zraku« s pomočjo hipnoze. Se je že kdaj zgodilo, da se je ta točka ponesrečila? Kaj ste storili potem?*

Da, to se nam je enkrat ponesrečilo v Srbiji. Pri tej točki mora biti namreč popolna tišina. Tam pa je neki pijani obiskovalec kričal: »Zdenek, kje si?« Irena je padla na tla in se tako poškodovala, da

je bila potem 21 dni v bolnišnici. Predstavo smo prekinili, same točke pa še nekaj časa nismo izvajali.

● **Kako je z vašimi turnejami, kje vse ste že nastopali?**

Do sedaj smo nastopali že v 16-ih evropskih državah – Nemčiji, Rusiji, Avstriji, Italiji, Franciji, Španiji, Madžarski, Bolgariji, Romuniji... Po Jugoslaviji nastopamo že 24 let, vendar pridemo sem vsaka 4 leta. Letos smo v Jugoslaviji že 4 mesece, pred tem pa smo bili v Avstriji in Rusiji. V Rusiji so letos Zdeneka izbrali tudi za najboljšega humorista.

● **Kje ti je bilo do sedaj najbolj všeč? Zakaj?**

V Sloveniji. Tu ni težav pri sporazumevanju, poznam že veliko krajev, ljudi, dobra hrana,...

● **Kako je s tvojo šolo, medtem ko ste na turnejah?**

Imam 2 meseca počitnic, tako kot vsi ostali učenci, potem pa sem lahko odsotna še 2 meseca. Hodim v četrti razred in se bom zdaj kmalu vrnila, ker nimam več »dopusta«. Šolo obiskujem v Pragi.

● **Imate kaj težav pri sporazumevanju v državah, kjer nastopate?**

Niti ne, kajti moja mama govori 8 jezikov. Naučila se jih je, ko je še nastopala pri drugem največjem cirkusu v Rusiji. S tem cirkusom je veliko nastopala po Evropi in tako nekoč spoznala tudi mojega očeta. To je bilo pred osemnajstimi leti.

● **S čim se ukvarjate, ko niste na turneji?**

Na turneji nismo pozimi. Otroci hodimo v šolo, drugi pa popravljajo rekvizite, se učijo novih točk, pripravljajo nov program in seveda počivajo.

● **Kako gledajo na vas doma, na Slovaškem, in kako v tujini?**

Doma nas imajo za zelo bogate in nas pri vsakem nastopu tudi okradejo. Ukradli so nam že tudi avtomobilske tablice. V tujini pa nas gledajo bolj zviška, ker smo pač »samo Čehi«. Tu v Sloveniji pa smo ravno nekje vmes.

● **Pa ste bogati?**

No, zaslužimo že veliko, toda vse skupaj tudi veliko stane. Če nimamo najmanj 50 ljudi – obiskovalcev, potem ni predstave. Organiziramo tudi predstave za šole

in spustimo ceno vstopnic (s 50 na 25 din op.p.), da zaslužimo. Tudi življenje v državah, kjer nastopamo, je drago.

● **Se je za vašo skupino kaj spremenilo, odkar je na oblasti Vaclav Havel?**

Kot zanimivost naj povem, da je on, ko je bil še majhen, tudi obiskoval naše predstave. Zdaj lahko izvajamo nekatere točke, ki jih prej nismo smeli. V državi so svobodne volitve, ljudje lahko povedo svoje misli, zdaj je dovoljen tudi striptiz. Vendar doma, odkar je on na oblasti, še nismo nastopali.

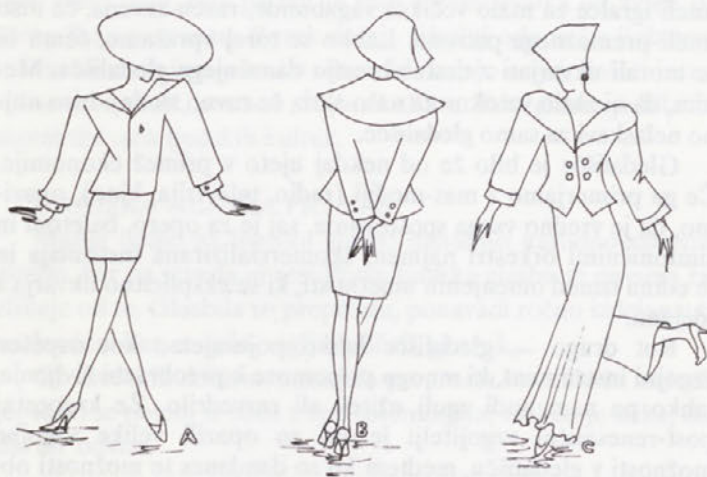
Na koncu sem poskušala izvedeti kaj o zadnji točki – ko nekemu iz občinstva »odrežejo« glavo. Angela mi je z vso resnostjo zatrdila, da jo res odrežejo. Malo me je zmrzilo, po zadnji predstavi in po tej točki pa sem se prepričala, da ima moja bivša sošolka, ki je bila izbrana, še vedno glavo na pravem mestu in da rezanje ni pustilo nobenih sledov. O. K. v tole točko močno dvomim, ampak tista s kartami, ali pa tista z zavezano žensko, ki piše in si prižge cigareto, ej, tidve pa ni sta kar tako. Le kako jim to uspeva?

Polona Kolenc, 3. d

Snema se nov slovenski film!

KAKŠEN:	poluren, igran, dokumentaren film
SMISEL FILMA:	spregovoriti na en drug način o fobijah, ki nas vse bolj in bolj stiskajo v svoj objem
NAMEN:	obuditi portret mesta. Predvsem pa naj bi bil film paša za oči.
NASLOV:	Strah pred strahom
IGRALCA:	Jožica Avbelj, Dare Valič
PREMIERA:	Sam bog ve, kdaj bo
VSEBINA:	Film nam predstavi 72-urno življenje dveh zakoncev: fotografa in napovedovalke. To je oddaja, ki naj bi spregovorila o fenomenu straha.

V.

V Stezicah se bolj redko srečamo z modo. Veliko mladih zanima moda. Jaz osebno zagovarjam praktično modo. Torej ne kakšnih ogromnih modnih dodatkov ali oblek zadaj brez. Ozko krilo (slika A) pričara vitko postavo, poudari obline, kratka jakna, pa seveda modni dodatek – klobuk. Kratko krilo terja čevlje z visoko peto. Velik bel ovratnik (slika B) zelo poživi strogo in resno jakno. Štirje gumbi (slika C) dajo kratki, v pasu stisnjeni jakni ljubkost in razigranost. Brez klobuka ne gre. Kozaški klobuk se lepo podaja dolgemu hlačnemu krilu.

Za dodatke lahko uporabljamo rutke, čipkaste robčke, priponke z blagom, pisane gumbe, ogrlice. Z eno besedo, vse, kar nam pride na misel.

Tokrat so prišla na vrsto dekleta, prihodnjič pa fantje!

Piše & riše Lita

STEZICE in DIJAS razpisujeta NATEČAJ za NAJBOLJŠI GRAFIT

Prispevke oddajte v ovojnici (lahko s šifro – v tem primeru še ena ovojnica z imenom).

- Prispevki so lahko v obliki
- GESEL (šola, država, profesorji...)
- KARIKATUR (šola...)
- (lahko tudi kombinirate)

Najboljši grafit bo nagrajen; vsi ostali, ki se bodo uvrstili v ožji izbor, pa bodo objavljeni v Stezicah. TAJNOST ZAGOTOVLJENA (kar naj spodbudi ironijo, ne pa krutosti).

S&D

Ti tauta pros Dionysos?

Gledališče je že od nekdaj vznemirjalo javno mnenje, prav zato je bilo podvrženo mnogim spremembam; zdaj je pridobivalo in spet izgubljalo svoj sloves. V Shakespearovem času so imeli igralce za malo več kot vagabunde, razen seveda, če niso imeli premožnega patrona. Lahko se torej vprašamo, čemu bi se morali ukvarjati z nestabilnostjo današnjega gledališča. Menim, da ni malo vzrokov za našo skrb, če ravno slednji niso nujno nelaskavi za samo gledališče.

Gledališče je bilo že od nekdaj ujeto v primež ekonomije. Če ga primerjamo z mas-mediji (radio, televizija, kino), opazimo, da je vredno vsega spoštovanja, saj je za opero, baletom in simfoničnimi orkestri najmanj skomercializirana institucija in je edina izmed omenjenih umetnosti, ki se eksplicitno ukvarja z idejami.

Kot drugo – gledališče lahko pojmuje kot uspešen vzgojni instrument, ki mnogo pripomore k preobrazbi življenja, lahko pa nam nudi zgolj užitek ali razvedrilo. Že krepostni post-renesančni vzgojitelji jezuiti so opazili velike vzgojne možnosti v gledališču, medtem ko so dandanes te možnosti obdelane kot pomemben del liberalnih umetniških programov na tisočih gledaliških šolah po svetu. Vendar smo lahko še posebno danes zaskrbljeni zaradi treh bolj ali manj povezanih okoliščin, namreč ekonomske, moralne in estetske nestabilnosti.

Prvi dejavnik je preveč znan, da bi mu posvetila pretirano pozornost. Gledališče je zapravljiv in špekulantski posel, vendar ni računovodstvo per se. V mislih imam zmanjšane možnosti, ki so na voljo nadarjenim, kaotične pogoje igralske produkcije, ki ne povzročajo nič drugega kot to, da jim jemljejo entuziazem. V najboljšem (?) primeru takšen položaj vodi v izgubo oziroma poslabšanje strukture občinstva. Z izgubo bi opozorila na žalostno dejstvo, ko zaradi visokih cen vstopnic postane ustanova, ki bi morala imeti širok krog gledalcev (kot naprimer v času Sofoklesa ali Shakespeara), zbirališče majhnega, ekonomsko situiranega občinstva, pri čemer pušča veliko, pretežno mlado in kritično usmerjeno občinstvo prepuščeno na milost in nemilost televizijskih sprejemnikov. S poslabšanjem občinstva

pa imam v mislih prav tako žalostno dejstvo, da ti gledalci razvednotijo sleherno predstavo, ki ni »smash hit«. Posledica tega je, da dramaturgi dajejo v programe uspešnice in ne takšnih predstav, ki bi bile finančne polomije. Seveda takšna situacija demoralizira tako dramske pisce kot tudi igralce.

Čemu bi se posebej ukvarjali z moralno nestabilnostjo gledališča? Njegova manifestacija dandanes ni ravno odsotnost morale (slednja je brez dvoma manj razširjena, kot bi nas hotele prepričati nekatere predstave), temveč nekaj globljega, bolj mrtvega. Je preprosto povedano nihilizem, ki v nasprotju s potrjevanjem življenske moči srednjeveških fars in Rabelaisovih ali Boccacciovih pripovedk jemlje dramski umetnosti njeno vitalnost, ko pojmuje življenje brez smisla. Humanizem je dolgo poznal lahkomišelnost in pohotnost, v naših nestabilnih časih pa je stanje duha takšno, ki zavrača idejo, da ima življenje smisel in človekova pričakovanja vrednost. Doh je korozija volje, uničuje upanje in obožuje pasivnost.

Da ne bi delali krivice s svojim definiranjem in opisovanjem gledališča absurda, navajam citat enega njegovih zagovornikov Edwarda Albeja, New York Times: »Gledališče absurda izraža koncepte, ki se ukvarjajo s človekovim poskusom, da bi dal smisel sam sebi v njegovem nepomembnem položaju v svetu, ki nima nobenega smisla – ki nima nobenega smisla zato, ker so se moralne, religiozne, politične in socialne strukture, ki jih je človek postavil, da bi se slepil, porušile.« To je precej točen opis, razen enega detajla: ne zdi se mi ravno, da bi gledališče vložilo mnogo truda, da bi dalo človekovemu položaju v svetu smisel; da bi mu dalo nesmisel, da, vendar da bi mu dalo smisel pa ne.

Ena od simptomatičnih karakteristik gledališča 20. stoletja je, da večina pomembnejših dramskih piscev izraža v svojih delih kronično nestabilnost stila. Namesto da bi predstavili en sam slog gledališča ali dramske umetnosti, nenehno spreminjajo svojo osnovo. Njihovo delo je bolj eksperiment kot umetnost. Popolno dovršeno delo terja organsko rast bolj kot pa napor za izrazom in učinkom, ki se ju najde povsod v gledališču zadnjega stoletja. Posledica tega je, da imamo zelo malo moj-

strovin in nešteto eksperimentov (izjema so dela ruskih kolektivističnih piscev iger, ki ne vsebujejo kančka negativizma, vendar obenem vsebujejo zelo majhno umetniško vrednost).

Kdorkoli je skušal vreči sidro v razburkano in motno morje sodobnega gledališča, je razočaral sebe kot tudi občinstvo. Zato se lahko vprašamo, ali je gledališče sploh kdaj bilo stabilno in ali je kdaj imela dosti smisla skrb zanj s strani dolgoročnosti, da ne rečem z nekega fiksnega filozofskega vidika.

Odgovor na prvo vprašanje je precej enostaven: Edina stabilna obdobja omembe vrednega trajanja so bila tedaj, ko je bilo gledališče mrtvo. Vsako od velikih obdobjih gledališča – in

lahko jih preštejemo na prste ene roke – je imelo relativno kratko in bolj ali manj veselo življenje.

Drugo omenjeno vprašanje o tej neposlušni instituciji so si zastavljali že klasični Grki. »Ti tauta pros Dionysos? (Čemu ves ta hrup o Dionizu? prev. op.)«, vendar domnevam, da je bilo to zgolj retorično vprašanje, kajti Grki so vedeli, zakaj so praznovali življenjsko načelo ob njihovih letnih gledaliških festivalih; in čeprav so radi pripisovali stvarjem vzrok, logiko in zakone, so vedeli, da je življenje seveda neposlušno.

Natalija Mikec

Glasba (zaporedje različnih zvokov) spremlja človeka že od vsega začetka. Sprva so ritmični udarci spremljali obrede, rituale, kasneje pa so zapleteni ritmi dobivali še melodično spremljavo. Skozi stoletja je glasba pridobivala razne elemente. Kmalu se je pojavila težnja, da bi lepo melodijo lahko večkrat zapeli in jo posredovali drugim ljudem in generacijam. S pomočjo preprostih in pozneje vse bolj zapletenih notnih zapisov so lahko umetniki izlivali svoja čustva v notno črtovje. S časom se je glasba razvijala in se razdelila na več smeri. Tako poznamo danes ljudsko, klasično, rock, pop glasbo, jazz, havy metal in še mnogo drugih zvrsti. V naši rubriki se boste lahko vsakič seznanili s kakšno od teh zvrsti.

Pračlovek se je najprej opajal ob zvokih, ki jih je izvajal z udarjanjem na trde, zvoneče predmete in jih spremljal s svojim glasom. Pri tem ga je najbolj prevzel ritem. Tako je bil prvotni glasbeni izraz (udarjanje po zvonečih predmetih) bolj vpitje kakor petje in pa rajanje. Ko je človek živel še v plemenskem

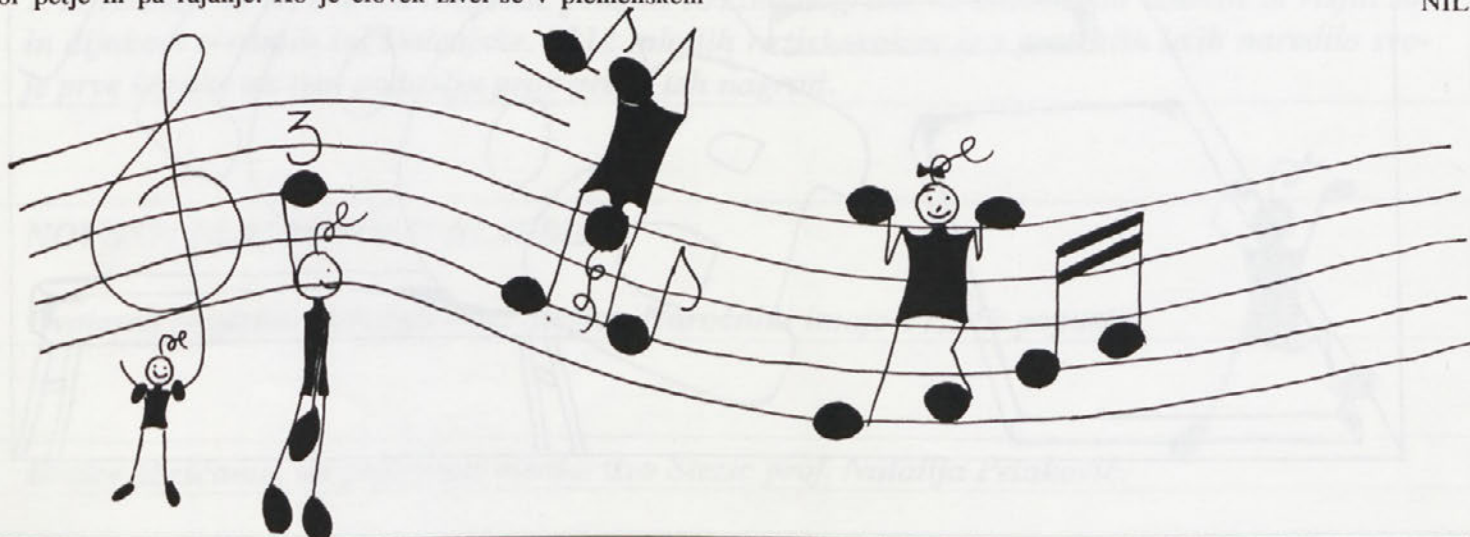
družbenem redu, je uporabljal svojo preprosto glasbo ob raznih namene. Z njo je spremljal svoje bojne pohode, ob njej je opravljal svoje delo, bila pa mu je tudi spremljevalka od zibel do groba. Ko pa zavzame človek do nje miselni odnos, ko ji da teoretično osnovo in naravnim silam, ki vladajo v njej, določi intervalno zakonitost, postane svojina kulture. Taka glasba je bila sestavni del vseh ljudskih kultur.

LJUDSKA GLASBA PRI NAS

Mnogi imajo za ljudsko glasbo današnjo narodno-zabavno glasbo, kar pa seveda ni res! Prava ljudska glasba se povsem razlikuje od te. Glasbila so preprosta, ponavadi ročno izdelana; ta so: lončeni bas, strgalo, raglja, piščali, glavnik,...

Ob kmečkih delih so nastajala preprosta besedila in melodije. Ta so se potem iz roda v rod spreminjala, vsakdo je nekaj dodal ali odvezl.

NIL

Tudi trenerje ubijajo, mar ne?

Vsem, ki malce bolj spremljajo športni utrip v Novem mestu, so dobro znane poti atletskega kluba in atletov ter njihovih trenerjev.

Velikokrat je bilo v Novem mestu nemogoče delovati (do pred meseci so atleti trenirali na asfaltnem stadionu), glasne so bile tudi govornice o finančnem poslovanju v klubu. Ko je Iskra Tenel odkloni-

- *Uredništvo se opravičuje zaradi poznega izida Stezic, kajti med nastankom in izidom članka so se stvari uredile.*

la oz. prekinila pokroviteljstvo nad Atletskim klubom, so se na finančnem računu začele pojavljati rdeče številke. Temu ni pripomogel niti sloviti miting s Petro Felke in na ta račun so atleti odhajali lačni s tekmovalnj ali pa na njih kratko malo ni so šli.

Posezimo nekaj let nazaj. Atleti zagnano trenirajo, saj se vsak za športno pot odloči zgolj iz veselja. Torej, atleti so tu, potrebni so le še trenerji. Splošno pomanjkanje strokovnega kadra trenerjev je uspešno zapolnil Slavko Malnar, do nedavnega tudi sam uspešen atlet. Pred približno petimi leti je v roke dobil perspektivne novomeške pionirje in danes

lahko pove, da ima varovance z državnimi naslovi (Igor Primc, Primož Žižek, Gregor Rus, Katja Jankovič, Nataša Podkrižnik...). In če Slavca ne bi vodila srčna kultura do tega dela, danes AK Novo mesto ne bi obstajal. To lahko mirno zavržem. Slavc je skrbel tako za metalce kot tudi šprinterje in skakalce. Vsem se je enako posvečal in uspehi atletov so odvracali dvome, ali to lahko uspešno opravlja. Nesebično je preživel popoldan za popoldnevom na stadionu, prevažal atlete s svojim znamenitim jugom po celi Sloveniji in tudi po tri tedne prežvel na pripravah, kril je ogromno stroškov. Če mu je kdo to vrnil? Ne, zakaj?! Jaz pravim, da bi tako odvrnil na moje vprašanje prenekateri funkcionar v tem klubu. Pa saj Slavc ni zahteval ne vem kaj...!

Druga plat medalje je prav gotovo bolj zanimiva. Trener dolgočprogašev, I.Š. – M, se je znašel v enakem položaju, vendar je po dolgotrajnih pritiskih vendarle dobil plačano svoje trenersko delo. Če eden, zakaj ne vsi? Zakaj je potrebno tako očitno ignoriranje?! (omenim naj, da izjav in virov nisem preverjala, saj bi drugače pisanje ne imelo smisla; tako da za posledice odgovarjam izključno le jaz). Javna skrivnost je tudi, da je tajnik,

ki je opravljal tajniška dela v AK, prejel za to določeno vsoto denarja, čeprav naj bi bilo to izrecno amatersko in neplačano delo.

Mnenja sem, da tak način dela ne pripelje nikamor. Slavcu klub dolguje okoli 12.000,00 din. Vendar ne, to ni tisto! Bistvo je odnos in upoštevanje tistega, za kar se trudiš skoraj desetletje. In tako je Slavc obvestil tov. Špilarja & company, da bo prenehal s trenerskim delom, če ga ne zaposlijo kot profesionalnega trenerja.

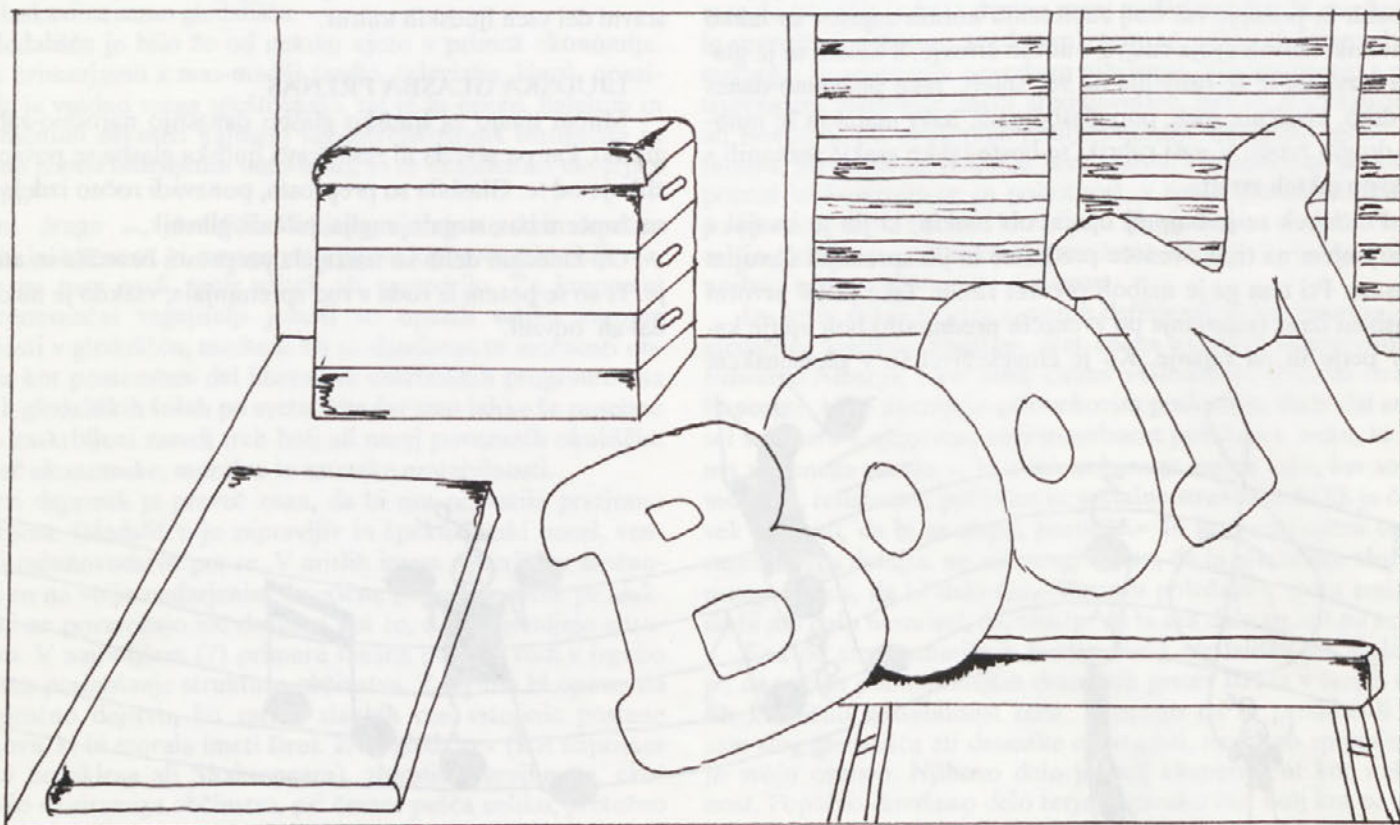
Če ima OK Pionir profesionalca, prav tako KK Krka ter NK Elan, bi se to lahko uresničilo tudi v AK. Pa ne razumite me napak! Ne mislim, da je to poglavitni razlog – če ga imajo drugi, zakaj ne tudi AK – temveč zato, da se ovrednoti Slavčevo preteklo delo in ga spodbudi za nadaljnje.

In nihče tu ne pomisli na atlete.

Atleti odhajajo v druge klube in tudi Slavca že nestrpno (!) pričakujejo v AK IBL Ljubljana. Kako dolgo še? Komu bo končno le kapnilo, da tako ne gre več? Špilar?! Gogič?!

N.

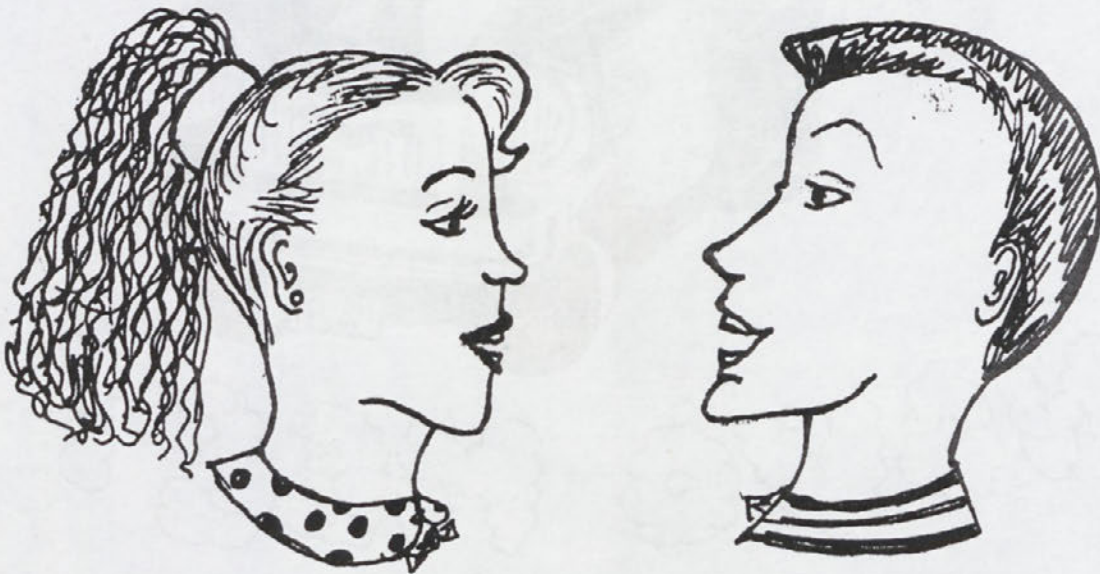
P. S.: Slavc, vrni se !!

Stezice bla bla

Končno smo tudi gimnazijci lahko spoznali in doživeli lepote gledališča. S skupnimi močmi in interesom smo pod vodstvom Matjaža Bergerja pričeli z gledališkimi vajami. Vse, ki vas zanima gledališko ustvarjanje, vabimo k sodelovanju. Vaje imamo ob sobotah ob 9. uri zjutraj v telovadnici naše šole.

Lepota giba, skladnost telesa in prostora! Kaj je to? Odgovor vam lahko da Natalija Mikec v plesni delavnici ob ponedeljkih ob 17. uri v telovadnici šole.

7. novembra so na Otočcu dvajsetič podelili Krkine nagrade 61 študentom visokih in višjih šol in dijakom srednjih šol Dolenjske. 1212 mladih raziskovalcev je v preteklih letih naredilo svoje prve korake na tem področju prav preko teh nagrad.

NOVOST! BLA! NOVOST! BLA! BLA!

Uvajamo celoletno naročnino na Stezice. Naročniki imajo 17,7 % popusta.

Bralce obeščamo, da prevzema mentorstvo Stezic prof. Natalija Petakovič.

Zahvaljujemo se Krki, tovarni zdravil, ki nam je omogočila izdajo te številke Stezic. Posebna zahvala gospe Marjeti Potrč in gospe Katji Štimac.
Hvala!

Glavni in odgovorni urednici:	Nina Štampohar in Vanja Šepec
Uredniški odbor:	ga ni
Mentor:	prof. Janez Kolenc
Fotografije:	Gregor Bernard in Iztok Hotko
Tipkanje:	Vanja Šepec, Nina Štampohar, Marko Zajc, Gregor Malenšek, Matjaž Potrč
Grafična oprema:	Matjaž Potrč
Likovna oprema:	Irena in Leticia Yebuah
Tisk:	Tiskarna Novo mesto
Pokrovitelj:	Krka, tovarna zdravil, p. o., Novo mesto
Naklada:	317,7 izvoda

